

11. maj 2016

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkerssuisut pålægges senest til FM 2017 at fremlægge en redegørelse om mulighederne for at tillægge beherskelse af det grønlandske sprog og kendskab til forhold og levevis i vort land større vægt ved besættelse af stillinger i det offentlige og i offentligt ejede virksomheder, således at der ved stillingsbesættelser tages hensyn til det grønlandske folks berettigede krav på respekt for vort sprog og vor kultur.
(Medlem af Inatsisartut Vivian Motzfeldt, Siumut)

Vi er fra Siumut glade for at Vivian Motzfeldt Siumut fremlægger et vigtigt emne på dagsordenen, derved vil vi få et grundlag for at kunne komme videre med at danne muligheden for at danne et vidensbaseret beslutningsgrundlag for, at tage et skridt videre med vort sprog i forbindelser med ansættelser.

Et land som har selvstændighed/større grad af uafhængighed som mål skal løfte sit folk og danne basis i deres færdigheder og kunnen som passer ind i landet som sådan, med afsæt i såvidt muligt selv at kunne dække landets behov.

Sproget og dens placering har i mange år dannet baggrund til debat i samfundet. Sprogloven er ny i Grønland, hvorfor vi finder det nødvendigt at melde ud, at det kan være nødvendigt at tilpasse denne løbende.

Hvor mange som bruger vort sprog blev sidst undersøgt i 2003 i forbindelse med SliCA, her blev det påvist at det er tvingende nødvendigt at tilvejebringe nyere viden omkring vort sprog. SliCA påviste ligeledes også, at de rent dansksprogede er dem som ikke lærte det grønlandske sprog. Dette viser i vore øjne, at det også for dem er nødvendigt at blive motiveret til at lære sproget.

Debatten om sproget kommer desværre alt for tit på afveje og bliver en debat om racisme i stedet for, og der bliver ligeledes sat spørgsmålstegn om hvorvidt det i det hele taget er nødvendigt at tage emnet op og debattere den. Hvis vi ikke styrker vor læringsmateriale til brug i folkeskolen og andre lærepladser igennem en forskningsbaseret vidensproduktion, og vi ikke hensætter ekstraordinære midler hertil, er det ikke så mærkeligt at der sættes spørgsmålstegn ved vort sprog.

Derfor er det åbenlyst, at for at styrke sproget har vi også behov for at foretage tiltag til at styrke uddannelserne, ligesom vores holdning er, at det er tvingende nødvendigt at igangsætte tiltag, som giver bedre muligheder for enhver uagtet baggrund og beskæftigelse at finde ud af vigtigheden af kunne blive integreret i samfundet igennem hvort sprog.

De oprindelige befolkninger har tit sammenlignelige problemstillinger og færdigheder som i Grønland, og det er også dem vi bør sammenligne os med, og som passer bedst til at spejle os i for at kunne komme videre.

Der er grund til at spørge os selv om ikke det er højst upassende at vi sammenligner og spejler os selv med lande som har været koloniherrer eller ikke har andre ligheder med hvort samfund, derved

danner vi noget “*uopnåeligt*” noget for os selv, derfor må vi lave tiltag for at stoppe “tabene” og skabe flere vindere, dette er i tråd med forslagsstillerens formål med sit forslag.

Tanken om at ansætte det grønlandske sprog som en tungerevejende kompetence i forbindelse med ansættelser er ikke nyt, Samerne i Kautokeino kommune har et flertal som taler det Samiske sprog, hvorfor de har lagt som krav, at det at kunne snakke Samisk i sig selv skal give højere løntilskud, når man er ansat i det offentlige.

Det er ikke hensigten at ramme de som i forvejen er ansat uden at kunne snakke Samisk skævt, men for at styrke de Samiske sprog er denne sat ind som en kompetence ved nyansættelser, så sproget også bruges som incitament ved ansættelser. Dette tiltag anses som en dristende skridt af opponenter til tiltaget, vi er vidende om at sprog som ikke beskyttes med incitament også taber til det sprog som samfundet samles om, og derved langsomt eliminerer det oprindelige sprog i et samfund.

Med disse ord skal vi fra Siumut ytre vores uforbeholdne støtte til beslutningsforslaget og indstille den til viderebehandling.

Suka K. Frederiksen

Siumut